

Potem se je priklonil očetu do tal in šel za reko Oko k Mikoli Zaručevskemu, bil pri službi božji, podaril svečo za 25 rubljev in storil veliko obljubo, da hoče iti naravnost v Kijev in ne bo med potjo nategnil loka, ne naložil strele, ne okrvavel kopja ali palice.

Za spomin je še vzel seboj pest domače zemlje in vrgel skorjo rženega kruha v reko Oko ter ji zaklical:

„Zdaj z Bogom, mamica, reka Oká,
ki pojila, krmila si Ilija Muromca!“

Ljudje so še videli, kako je Ilija zasedel konja, a v tem trenutku jim je že zginil izpred oči.

2. Ilija Muromec in Solovjej razbojnik. Prvi junaški čin Muromca je bil njegov boj z razbojnikom Solovjejem.

Iz svoje rodne vasi Karačarovo je jahal veliki svetoruski junak čez Murom in Črnigov v Kijev. Ko je konj naredil prvi skok, je zadel ob zemljo „na pol poti od Muroma“ in na mestu, kjer se je konjsko kopito dotaknilo zemlje, je privrel iz tal hladen vrelec. Ilijuša poseka hrast in postavi stolp, a na stolp vreže:

Junak svetoruski tu jahal je kmečki sin,
Ilija Muromec, z očeta Ivanovič.

In še zdaj, pravi bilina, teče ta vrelec in stoji ta steber a ponoči prihaja k njemu zver medved pit in nabrat si junaške sile.

Drugi skok konja je prenesel Ilijo čez mesto Murom, a s tretjim skokom je stal že pred Črnigovom. Pod Črnigovom je stalo vse črno vojnikov, trije careviči so namreč oblegali mesto s strašno silo, vsak je imel pod sabo štirideset tisoč mož. Ilija ne ve, kaj storiti. Rad bi pomagal mestu, a boji se prelomiti prisega, da na poti ne bo nategnil loka in okrvavel palice in kopja. Izruje torej iz zemlje debel hrast s kamenjem in korenjem in prične ž njim mlatiti sovražnike ter jih teptati s svojim konjem. Kjer udari, naredi se ulica, kamor mahne, naredi se trg. Tako se prebija do treh carevičev, ter jih nagovori: Kaj naj z vami storim, moji careviči? — Ali naj vas vzamem v plen, ali naj vam snamem bujne glave? V plen vas ne morem vzeti, ker vas nimam kam dati, nahajam se namreč na poti. Če vam pa vzamem bujne glave, uničim carsko seme.

„Razhodite po svojih se ordah toréj,
po ordah svojéh in po mestih svojéh
naredite, raznesite to slavo povsod,
naša sveta da Rus zapuščena ni,
da na matuški sveti so Rusi še
mogočni in silni junaki doma.“

Nato gre Ilija v mesto Črnigov in jaše naravnost pred cerkev božjo.

(Dalje.)

Želja.

Zložil Anton Medved.

O da se moja smrt
in moj pogreb in moj pokop
takrat ne prigode,
ko na poljé in vrt,
doline in goré
ob cvetu cvet pripenja
pomlad — celo na grob!

Ni svet tako mi ljub,
bogat strupenega medu.
Po njem ne bo mi žal.
Dovolj je čelu gub
in srcu ran zadal,
nikdar ni zadoščenja,
nikdar ni dal miru.

A ti, prirode hram,
mogočnolep, skrivnostnoblaj,
miru si v dušo lil,
ko sem potr in sam
k nebesom roke vil,
ko sem s solzami stopil
čez tvoj zeleni prag.

Besede nisi del
in leka dal nikoli mi
a neki dih sladak
vso dušo je prevzel
odpodil s čela mrak
in kot nebeški balzam
pohladil boli mi.

Spet bil sem tvoj otrok,
priroda, mati moja ti.
Kaj želel bi si več!
En sam pogled globok,
objem en sam ljubeč
pomiri plaho dete
brez glasnih besedi.

Le pridi, bela smrt,
in moj pogreb in moj pokop,
samo — pomladi ne!
Naj sneg mrtvaški prt
na rakev mi natke,
vihar naj suho listje
nastelje mi na grob!

